Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 17. decembra 2015*

„Predhodno odločanje — Prosti pretok blaga — Davčne določbe — Notranji davki — Carine fiskalne narave — Dajatve z enakim učinkom — Formalnosti pri prestopu mej — Člen 30 PDEU — Člen 110 PDEU — Direktiva 92/12/EGS — Člen 3(3) — Direktiva 2008/118/ES — Člen 1(3) — Neobstoj prenosa v nacionalno pravo — Neposredni učinek — Plačilo dajatve za nova motorna vozila ob uvozu teh vozil na ozemlje države članice — Dajatev, povezana z registracijo in morebitnim začetkom uporabe vozila — Zavrnitev vračila dajatve ob neobstoju registracije vozila“

V zadevi C-402/14,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Dioikitiko Efeteio Athinon (višje upravno sodišče v Atenah, Grčija) z odločbo z dne 26. marca 2014, ki je prispela na Sodišče 22. avgusta 2014, v postopku

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

proti

Elliniko Dimosio,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik drugega senata v funkciji predsednika tretjega senata, C. Toader, sodnica, E. Jarašiūnas (poročevalec), C. G. Fernlund, sodnika, in K. Jürimäe, sodnica,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 16. septembra 2015,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE D. Christodoulou, S. Panagopoulou, in K. Christodoulou, dikigoroi,

— za grško vlado G. Skiani, V. Stroumpouli in A. Spyropoulos, agenti,

— za Evropsko komisijo D. Triantafyllou in M. Wasmeier, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: grščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 30 PDEU in 110 PDEU ter člena 1(3) Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL L 9, str. 12).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE (v nadaljevanju: Viamar) in Elliniko Dimosio (grška država), ki jo zastopa direktor carinskega urada v Atenah (Telonio Athinon, v nadaljevanju: carinski urad) zaradi zavrnitve vračila dajatev ob registraciji, ki jih je družba Viamar plačala po uvozu vozil za prevoz potnikov na grško ozemlje.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 3 Direktive Sveta 92/12/EGS z dne 25. februarja 1992 o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 179) določa:

„1. Ta direktiva se na ravni Skupnosti uporablja za naslednje proizvode, kakor jih opredeljujejo ustrezne direktive:

— mineralno olje,

— alkohol in alkoholne pijače,

— tobačni proizvodi.

[…]

3. Države članice obdržijo pravico do uvedbe ali ohranitve davkov, pobranih od proizvodov, ki niso našteti v odstavku 1 pod pogojem, da ti davki pri trgovanju med državami članicami ne povzročijo dodatnih formalnosti ob prestopu meje.

[…]“

4 Direktiva 92/12 je bila razveljavljena z Direktivo 2008/118 z učinkom od 1. aprila 2010.

5 V uvodni izjavi 5 Direktive 2008/118 je navedeno:

„Da bi zagotovili prosto gibanje, obdavčenje blaga, ki ni trošarinsko blago, ne bi smelo povzročiti formalnosti, povezane s prestopom mej.“

6 Člen 1(3) Direktive 2008/118 določa:

„Države članice lahko pobirajo davke na:

(a) proizvode, ki niso trošarinsko blago;

(b) opravljanje storitev, vključno s tistimi, ki se nanašajo na trošarinsko blago in jih ni mogoče označiti za prometne davke.

Vendar pa pobiranje takih davkov pri trgovanju med državami članicami ne sme povzročati formalnosti, povezanih s prestopom meje.“

Grško pravo

7 Člen 32(1) zakona št. 2960/2001 o nacionalnem carinskem zakoniku (FEK A’ 265, v nadaljevanju: carinski zakonik), ki se v skladu s členom 131 tega zakonika po analogiji uporablja za dajatve na vozila Skupnosti, določa:

„Zneski, ki jih carinski organi neupravičeno poberejo, se neobrestovani vrnejo upravičencu, če jih ta zahteva pri pristojnem carinskem organu in tej zahtevi priloži zahtevana dokazila, v prekluzivnem roku treh let od potrditve njihovega plačila.“

8 Člen 121(1) carinskega zakonika določa:

„Avtomobili s tarifno oznako 87.03 Kombinirane nomenklature (Uredba Sveta EGS št. 2658/1987 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 382)) se obdavčijo z dajatvijo ob registraciji od njihove obdavčljive vrednosti, izračunane na podlagi določb člena 126 tega zakonika in člena 4 zakona št. 1573/1985 (FEK°A’ 201), kot veljajo.“

9 Člen 128 tega zakonika določa:

„1. Dajatev ob registraciji se plača:

za vozila iz Skupnosti in vozila iz tretjih držav, kadar se vnesejo v državo;

za vozila, ki se proizvedejo na nacionalnem ozemlju, ko je končana njihova proizvodnja;

[…]

2. Dajatev ob registraciji zapade in se plača preden se vozila začnejo uporabljati, za vozila iz členov 121, 122 […] tega zakonika, ki so pripeljana ali poslana iz drugih držav članic Evropske unije (EU), najpozneje petnajsti dan meseca, ki sledi mesecu, v katerem je nastala obveznost plačila navedene dajatve […].“

10 Člen 130 navedenega zakonika določa:

„[…]

2. Za ugotovitev in pobiranje dajatve ob registraciji […] mora biti pristojnemu carinskemu organu predložena posebna deklaracija pred zapadlostjo dajatve in vsekakor pred izdajo prometnega dovoljenja.

[…]

5. Ko je plačana dajatev ob registraciji in so poravnane druge obveznosti […] pristojni carinski organ izda dokument, ki potrjuje plačilo, in carinski certifikat ali certifikat o registraciji vozila.

[…]“

11 Člen 141(1) istega zakonika določa:

„Kjer se v določbah in upravnih aktih, sprejetih na njihovi podlagi, navajajo trošarine na avtomobile ali posebna enotna dodatna dajatev, se šteje, da gre za sklicevanje na dajatev ob registraciji.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

12 Kot izhaja iz predložitvene odločbe, je družba Viamar med letoma 2009 in 2012 v Grčijo uvozila 85 novih motornih vozil za prevoz potnikov, izdelanih v Češki republiki.

13 Ko so ta vozila prispela v pristanišče v Pireju (Grčija) in ko so bila dana v trošarinsko skladišče, da se ocarinijo, je družba Viamar pri pristojnem carinskem organu sestavila in predložila deklaracijo iz člena 130 carinskega zakonika in plačala dajatev ob registraciji za vseh 85 vozil v skupnem znesku 141.498,89 EUR.

14 Ta vozila niso bila prodana v Grčiji, ampak so bila izvožena naprej v Belgijo, kjer so bila prodana in so se začela uporabljati, potem ko je bila v tej državi članici plačana dajatev ob registraciji. Družba Viamar je zato pri carinskem uradu vložila zahtevo za vračilo dajatve ob registraciji, ki je bila plačana v Grčiji, z obrazložitvijo, da zadevna motorna vozila niso bila registrirana v tej državi niti niso imela njenih registrskih oznak.

15 Carinski urad je z odločbo z dne 25. julija 2012 po ugotovitvi, da je bila ta dajatev pravilno plačana in da zato ni bilo mogoče uporabiti člena 32 carinskega zakonika za vračilo te dajatve, to zahtevo zavrnil. Družba Viamar je zoper to odločbo 26. oktobra 2012 vložila tožbo pri Dioikitiko Efeteio Athinon (višje upravno sodišče v Atenah).

16 Družba Viamar je pred tem sodiščem navedla, da je zadevna dajatev ob registraciji dajatev z enakim učinkom kot carina, ki je v nasprotju s členom 30 PDEU. Če bi Sodišče ugotovilo, da je ta dajatev notranji davek v smislu člena 110 PDEU, bi se morala po njenem mnenju, da bi bila v skladu s tem členom, uporabljati tako za domače kot za uvožene izdelke v enaki fazi trženja teh izdelkov in zaradi enakega obdavčljivega dogodka. Vendar družba Viamar meni, da pobiranje te dajatve kot pogoj za uvoz motornega vozila pomeni formalnost ob prestopu meje in zato nezakonito omejevanje prostega pretoka blaga. Obveznost plačila navedene dajatve, ki nastane na dan vstopa vozila v državo članico, naj bi bila zato v nasprotju s pravom Unije.

17 Predložitveno sodišče meni, da je zadevna dajatev ob registraciji dajatev fiskalne narave. Zato bi jo bilo treba preučiti bodisi glede na člen 30 PDEU kot dajatev z enakim učinkom kot carina bodisi glede na člen 110 PDEU kot notranji davek.

18 Vendar navedeno sodišče poudarja, da se člen 30 PDEU uporablja le za dajatve, ki se plačujejo za blago zaradi prestopa mej. V zvezi s tem navaja, da obdavčljivi dogodek pri dajatvi ob registraciji iz postopka v glavni stvari ni to, da so vozila prestopila grško mejo, ampak njihova prva registracija v Grčiji za njihovo uporabo v cestnem prometu, da se navedena dajatev plača na podlagi objektivnih meril in da spada v splošni sistem notranjih davkov. Zato naj ne bi bila niti carina ob uvozu niti dajatev z enakim učinkom v smislu člena 30 PDEU.

19 Predložitveno sodišče poudarja, da se dajatve ob registraciji v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča štejejo za notranji davek v smislu člena 110 PDEU. Vendar naj za zadevno dajatev ob registraciji, ki se plača za nova motorna vozila, ne bi veljale prepovedi, navedene v tem členu, saj naj ne bi učinkovala diskriminatorno ali zaščitniško, ker v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari v Grčiji ni bilo proizvedeno nobeno motorno vozilo.

20 Poleg tega to sodišče navaja, da člen 1(3) Direktive 2008/118 ni bil prenesen v grško pravo. Zato se sprašuje, ali ta določba neposredno učinkuje in ali se lahko posameznik neposredno sklicuje na obveznost, ki jo ta direktiva nalaga državam članicam, to je, da prepovejo dajatev, ki povzroča formalnosti ob prestopu mej.

21 Poleg tega se predložitveno sodišče sprašuje, ali so določbe nacionalnega prava, v skladu s katerimi je potrdilo o ocarinjenju motornih vozil Unije, uvoženih na grško ozemlje, izdano po plačilu dajatve ob registraciji, katere obveznost plačila nastane ob vstopu teh vozil na nacionalno ozemlje, v skladu s prostim pretokom blaga.

22 V teh okoliščinah je Dioikitiko Efeteio Athinon (višje upravno sodišče v Atenah) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je člen 1(3) Direktive [2008/118] pravno zadosten in popoln/nepogojen ter dovolj jasen, tako da ima, ne glede na neprenos te specifične določbe [navedene] direktive v notranji pravni red države članice/grške države, neposredni učinek in se nanj pred nacionalnimi sodišči lahko sklicuje posameznik, ki nanj opira pravice, in ga morajo ta sodišča upoštevati?

2. Ali so določbe člena 130(5) [carinskega zakonika] v povezavi s členom 128(1) istega zakonika, v skladu s katerimi se potrdilo o ocarinjenju vozil iz [Unije], ki so bila uvožena na grško ozemlje, izda po plačilu dajatve ob registraciji, katere obveznost plačila nastopi ob vstopu teh vozil na nacionalno ozemlje, v skladu z določbami člena 3(c) Pogodbe EGS, ki določajo odpravo ovir med državami članicami pri prostem pretoku blaga?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

23 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 1(3) Direktive 2008/118 razlagati tako, da izpolnjuje pogoje za neposredno učinkovanje, ki bi posameznikom omogočilo, da se na ta člen sklicujejo pred nacionalnim sodiščem v sporu z državo članico.

24 Najprej je treba opozoriti, da se obdobje uvoza zadevnih vozil nanaša na leta od 2009 do 2012. Direktiva 92/12 se je tako uporabljala za del tega uvoza, ker je bila z Direktivo 2008/118 razveljavljena šele od 1. aprila 2010. Ker je bilo besedilo člena 3(3) Direktive 92/12 v bistvu enako besedilu člena 1(3) Direktive 2008/118, preudarki v nadaljevanju veljajo tudi za prvo od teh določb.

25 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča se lahko v vseh primerih, v katerih so določbe direktive z vidika vsebine očitno brezpogojne in dovolj natančne, posamezniki pred nacionalnimi sodišči sklicujejo nanje zoper državo članico, če ta direktive ni prenesla v nacionalno pravo pravočasno ali jo je prenesla nepravilno (glej sodbo Stichting Natuur en Milieu in drugi, od C-165/09 do C-167/09, EU:C:2011:348, točka 93 in navedena sodna praksa).

26 V obravnavani zadevi, prvič, iz predložitvene odločbe izhaja, da člen 1(3) Direktive 2008/118 ni bil prenesen v grško pravo. Poleg tega iz nobenega elementa v spisu, predloženem Sodišču, ni razvidno, da je bil člen 3(3) Direktive 92/12 predmet takega prenosa.

27 Drugič, ugotoviti je treba, da je člen 1(3) Direktive 2008/118 brezpogojen in dovolj natančen, saj ne da bi določal pogoj niti zahteval sprejetje dodatnih ukrepov, državam članicam nedvoumno nalaga, naj pri pobiranju davkov na proizvode, ki niso trošarinsko blago, in na opravljanje storitev pazijo na to, da to pobiranje ne povzroča formalnosti, povezane s prestopom mej, v okviru trgovine med državami članicami.

28 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 1(3) Direktive 2008/118 razlagati tako, da izpolnjuje pogoje za neposredno učinkovanje, ki posameznikom omogoča, da se nanj sklicujejo pred nacionalnim sodiščem v sporu z državo članico.

Drugo vprašanje

29 Najprej je treba opozoriti, da mora Sodišče v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem iz člena 267 PDEU podati nacionalnemu sodišču uporaben odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. S tega vidika lahko Sodišče, če je treba, preoblikuje vprašanja, ki so mu bila predložena (sodba Brasserie Bouquet, C-285/14, EU:C:2015:353, točka 15 in navedena sodna praksa).

30 V obravnavani zadevi je iz obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da se predložitveno sodišče sprašuje o razlagi Direktive 2008/118. Vendar kot je bilo že ugotovljeno v točki 24 te sodbe, se ob upoštevanju dejstva, da je bil uvoz vozil iz postopka v glavni stvari opravljen med letoma 2009 in 2012, in sicer tako pred začetkom veljavnosti te direktive 1. aprila 2010 kot po njem, za spor o glavni stvari *ratione temporis* uporablja tudi Direktiva 92/12.

31 Poleg tega je iz navedenega predloga razvidno, da se spor o glavni stvari nanaša na zavrnitev pristojnih nacionalnih organov, da bi vrnili dajatev ob registraciji, ki jo je plačala družba Viamar za motorna vozila, ki jih je uvozila v Grčijo, vendar ki so bila, ne da bi bila v Grčiji registrirana ali uporabljana, naprej izvožena v drugo državo članico. Zato je vprašanje, ki se postavlja za rešitev tega spora, ali pravo Unije nasprotuje taki praksi nacionalnih organov.

32 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člena 30 PDEU in 110 PDEU ter člen 3(3) Direktive 92/12 in člen 1(3) Direktive 2008/118 razlagati tako, da nasprotujejo praksi države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, po kateri se dajatev ob registraciji, plačana ob uvozu motornih vozil iz drugih držav članic, ne vrne, čeprav se zadevna vozila, ki niso bila nikoli registrirana v tej državi, izvozijo naprej v drugo državo članico.

33 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča dajatev ob registraciji, ki jo država članica pobere pri registraciji motornih vozil za začetek njihove uporabe na njenem ozemlju ni niti carina niti dajatev z enakim učinkom kot carina v smislu členov 28 PDEU in 30 PDEU. Taka dajatev je namreč notranji davek in jo je treba preučiti glede na člen 110 PDEU (sodba Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, točka 32 in navedena sodna praksa).

34 V obravnavani zadevi predložitveno sodišče navaja, da se dajatev ob registraciji iz postopka v glavni stvari, določena v členih 121(1) in 128 carinskega zakonika, plača zaradi prve registracije motornih vozil v Grčiji za začetek uporabe teh vozil na nacionalnem ozemlju, in ne zaradi prestopa meje te države članice.

35 V teh okoliščinah je treba, kot je pravilno navedlo predložitveno sodišče, dajatev, kakršna je dajatev ob registraciji iz postopka v glavni stvari, šteti za notranji davek v smislu člena 110 PDEU, ki kot taka ni dajatev z enakim učinkom kot carina v smislu člena 30 PDEU. Zgolj dejstvo, da je treba to dajatev plačati pred registracijo vozil v zadevni državi članici, je v zvezi s tem brezpredmetno (glej po analogiji sodbo Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, točki 23 in 24).

36 Sodišče je že razsodilo, da se na člen 110 PDEU ni mogoče sklicevati zoper notranje davke, ki se plačujejo na uvožene izdelke, če ni podobne ali konkurenčne domače proizvodnje. Natančneje, ta člen ne dovoljuje nasprotovanja previsoki stopnji obdavčitve, ki bi jo države članice lahko sprejele za dane proizvode, kadar ta obdavčitev nima diskriminatornega ali zaščitnega učinka (sodbi Komisija/Danska, C-47/88, EU:C:1990:449, točka 10, in De Danske Bilimportører, C-383/01, EU:C:2003:352, točka 38).

37 V obravnavani zadevi predložitveno sodišče navaja, da v Grčiji ni nacionalne proizvodnje motornih vozil in da v določbah carinskega zakonika v zvezi z dajatvijo ob registraciji ni razlikovanja med motornimi vozili glede na njihov izvor ali državljanstvo njihovih lastnikov. Poleg tega iz spisa, predloženega Sodišču, ne izhaja, da bi dajatev ob registraciji iz postopka v glavni stvari povzročala zmanjšanje števila novih motornih vozil, uvoženih in registriranih v Grčiji, in bi tako zaradi zaščitniškega učinka vplivala na prosti pretok tega blaga med to državo članico in drugimi državami članicami.

38 Zato je treba člen 110 PDEU, ker se dajatev, kakršna je dajatev ob registraciji iz postopka v glavni stvari, plača zaradi prve registracije motornih vozil v Grčiji za začetek njihove uporabe na nacionalnem ozemlju, razlagati tako, da taki dajatvi ne nasprotuje.

39 Glede direktiv 92/12 in 2008/118 je treba navesti, da motorna vozila ne spadajo v skupino proizvodov, za katere se plačuje trošarina v vseh državah članicah na podlagi člena 3(1) Direktive 92/12 in člena 1(1) Direktive 2008/118, in zato niso vključena v sistem usklajene trošarine. Čeprav imajo države članice možnost uvesti ali ohraniti dajatve, ki se plačujejo za take proizvode, morajo svojo pristojnost na tem področju vseeno izvrševati ob spoštovanju prava Unije (glej v tem smislu sodbo Fendt Italiana, C-145/06 in C-146/06, EU:C:2007:411, točki 41 ter 43 in navedena sodna praksa).

40 Natančneje, države članice morajo v zvezi s tem spoštovati ne le določbe Pogodbe DEU, zlasti njena člena 30 in 110, ampak tudi določbe člena 3(3) Direktive 92/12 in člena 1(3) Direktive 2008/118, pri čemer zadnjenavedena člena, kot izhaja iz točke 27 te sodbe, prepovedujeta, da pobiranje dajatve povzroči formalnosti, povezane s prestopom mej, v okviru trgovanja med državami članicami (glej v tem smislu sodbo Fendt Italiana, C-145/06 in C-146/06, EU:C:2007:411, točki 42 in 44).

41 V obravnavani zadevi iz predloga za sprejetje predhodne odločbe izhaja, da se predložitveno sodišče sprašuje, ali določbe carinskega zakonika, po katerih je potrdilo o ocarinjenju vozil, uvoženih v zadevno državo članico, izdano šele po plačilu dajatve ob registraciji, katere obveznost plačila nastane ob vstopu teh vozil na ozemlje te države članice, vsebujejo take formalnosti.

42 V zvezi s tem grška vlada v pisnih stališčih poudarja, da so vse formalnosti v zvezi z naložitvijo in pobiranjem dajatve ob registraciji, ki ju določa carinski zakonik, povezane z uporabo določb, s katerimi je uvedena ta dajatev, in so namenjene temu, da se z izdajo potrdila o ocarinjenju po plačilu dajatve zagotovi plačilo zneska, ki ustreza navedeni dajatvi, in v primeru poznejšega nadzora omogoči preverjanje, ali je bila dajatev res plačana. Enako velja tudi za obveznost predložitve posebne deklaracije v smislu člena 130(2) carinskega zakonika, ker je ta povezana predvsem z poznejšo določitvijo zneska dajatve ob registraciji in je namenjena obveščanju carinskih organov o vstopu vozil na nacionalno ozemlje.

43 Zato se spor o glavni stvari nanaša na prakso države članice, po kateri se dajatev ob registraciji, plačana ob uvozu motornih vozil iz drugih držav članic, ne vrne, čeprav se zadevna vozila, ki niso bila nikoli registrirana v tej državi članici, izvozijo naprej v drugo državo članico.

44 V zvezi s tem je treba opozoriti na sodno prakso Sodišča, po kateri je vsaka denarna dajatev, ne glede na obliko in način uporabe, ki se enostransko naloži in s katero je obremenjeno blago zaradi prestopa meje, če ni carina v ožjem pomenu, dajatev z enakim učinkom v smislu členov 28 PDEU in 30 PDEU (glej sodbi Nádasdi in Németh, C-290/05 in C-333/05, EU:C:2006:652, točki 38 in 39, in Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, točka 22 in navedena sodna praksa).

45 Vendar čeprav je obdavčljivi dogodek pri dajatvi ob registraciji, kakršna je ta, ki jo določa nacionalna zakonodaja iz postopka v glavni stvari, načeloma registracija motornih vozil v državi članici in je zato ta dajatev notranji davek v smislu člena 110 PDEU, je ne bi bilo mogoče opredeliti tako, če bi bila

pobrana in ne vrnjena, če vozila, uvožena iz drugih držav članic, ne bi bila nikoli registrirana v navedeni državi članici. V takem primeru bi bila dejansko pobrana le zaradi prestopa meje države članice in bi bila zato dajatev z enakim učinkom, ki je prepovedana s členom 30 PDEU.

46 Glede na navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 30 PDEU razlagati tako, da nasprotuje praksi države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, po kateri se dajatev ob registraciji, plačana ob uvozu motornih vozil iz drugih držav članic, ne vrne, čeprav se zadevna vozila, ki niso bila nikoli registrirana v tej državi, izvozijo naprej v drugo državo članico.

Stroški

47 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Člen 1(3) Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS je treba razlagati tako, da izpolnjuje pogoje za neposredno učinkovanje, ki posameznikom omogoča, da se nanj sklicujejo pred nacionalnim sodiščem v sporu z državo članico.**

2. **Člen 30 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje praksi države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, po kateri se dajatev ob registraciji, plačana ob uvozu motornih vozil iz drugih držav članic, ne vrne, čeprav se zadevna vozila, ki niso bila nikoli registrirana v tej državi, izvozijo naprej v drugo državo članico.**

Podpisi